

Στήκετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικ. Β' 16.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15)ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 28 Φεβρουαρίου 1955 (Π.Ο.Π.)
"Ετος Θ'. Ἀριθ.— 202 — Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Σολωμοῦ 25 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 33.839

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ἐκ λαϊκῶν Θεολόγων καὶ Κληρικῶν

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Εἰσία Δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ὁ σεπτὸς, ἡρωϊκὸς καὶ ἀδάμαστος ἡγέτης μας ἐκφωνῶν τὴν ἐμπνευσμένην του ὁμιλίαν, ἦτας ὡς ἐν ἡχηρῷ «παρῶν» πρὸς τὴν χειμαζομένην Ὀρθοδοξίαν, ἀνεπτέρωσε τὸ ἡθικὸν μυριάδων χριστιανῶν καὶ ἀνεργίπισεν τὰς ἐλπίδας διὰ τὴν παλινόρθωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὁ λόγος Του πλήρης ὀρθοδόξου φρονήματος, ὡς χεῖμαρρος ὑψηλῶν σοφῶν διανοημάτων καὶ στοχασμῶν, δὲν ἀπετέλεσεν μόνον διὰ τοὺς παρόντας πνευματικὸν γεγονὸς, ἀλλὰ ἐστελεν τὸ διεισδυτικόν Του φῶς πρὸς ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν, ἀνέταρε τὸ παρὸν καὶ ἐστήσεν εἰς τὸ ὑψηλὸν βᾶθρον τῆς ἀρετῆς τὸ μέλλον τῆς Ὀρθοδοξίας ἀρμονικῶς συζευγμένης μετὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὸ ὄραμα αὐτὸ δὲν εἶναι χιμαίρικόν. Μέσα εἰς τοὺς τριγμούς καὶ τὰ καταρρεύσεις τῶν κιβδήλων ἀξίων τῆς σήμερον, ἕνας ὀρθόδοξος λαὸς τὸ κάνει ψυχολογικὸν σύμβολον, καὶ πορεύεται μετ' ἐν Σαυρὶν ἀνά χεῖρας. Ἐμπρός

ΤΑ ΟΡΙΑ, ΤΟ ΒΑΘΟΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἀνακύπτει τὸ σύνολον τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ὡς πρὸς τὰ καθέκαστα μέρη αὐτῆς καὶ ὡς πρὸς τὴν ὁργανικὴν μεταξὺ τῶν σχέσιν. Ἐν τούτοις ὅμως ἡ διασάφησης τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἡ ἐπίσημος αὐτῆς διατύπωσις, ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆς εἶναι ἔργον τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὡστε ἐκ μὲν τῆς Ἀγίας Γραφῆς δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, διδασκόμεθα τὸ τί πρέπει νὰ πιστεύωμεν, τὸ πῶς, ὅμως πρέπει νὰ πιστεύωμεν τὸ πληροφορούμεθα ἐκ τῆς παραδόσεως. Τὰ στοιχεῖα, αἱ λεπτομέρειαι, ποὺ συνθέτουν τὸν αὐθεντικὸν καὶ πεκυρωμένον ἐκ τῆς ἱστορίας τρόπον πίστεως, ἀποτελοῦν τὸ περιεχόμενον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι μόνον τὸ σύνολον τῶν ἐπισήμως εἰς τὰς Ἀγίας Συνόδους καθιερωμένων δογμάτων, ἀλλ' εἶναι κυρίως: «ὅ,τι πανταχοῦ, πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη» καὶ τὸ ὁποῖον σπερματικῶς ἢ ὑποτυπωδῶς ὑπάρχει εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Τὰ δόγματα, ποὺ ἐθεοπίσθησαν εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἀποτελοῦν τὰ ὅρια, τὰ σύνορα δηλαδὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ τοιαῦτα δόγματα εἶναι τὸ Τριαδικόν, τὸ Χριστολογικόν καὶ ὅσα ἄλλα ὁμολογοῦνται εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως.

Διὰ νὰ χρησιμοποιήσωμεν μίαν Ἀγιογραφικὴν εἰκόνα: Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Κιβωτὸς τῆς Π. Δ. τῆς ὁποίας τοιχώματα εἶναι τὰ δόγματα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ποὺ περικλείουν ὅμως καὶ προσδιορίζουν μίαν ἔκτασιν, ἓνα χώρον. Ἡ ἔκτασις αὐτὴ καὶ ὁ χώρος ἀποτελεῖ τὸ βάθος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ποῖον δὲ εἶναι τὸ βάθος αὐτό; «ὅ,τι πανταχοῦ, πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη».

Θὰ ἀναφέρωμεν μερικὰ τοιαῦτα. Ὁ νηπιόβαπτισμός, συνήθεια ἐπακρατήσασα, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ Ἀγίου Βαπτίσματος, ἀλλὰ μὴ καθιερωθεῖσα ὡς δόγμα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μυστηρίων ἢ περὶ μνημοσύνων διδασκαλία, τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, δι' οὗ σφραγίζονται οἱ χριστιανοί ἢ ταφὴ τῶν νεκρῶν καὶ πλείστα συνήθειαι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς ἀποτελοῦν οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς Ὁρθοδοξίας, μὴ ἐπιδεχόμενα ἀλλοίωσιν, αὐξησιν, προσθήκῃ, ἀφαίρεσιν.

Τὰ διάφορα αὐτὰ στοιχεῖα ἔχουν τὴν ἰδίαν βαρύτητα, ὥστε νὰ μὴ ἔχη τις δικαίωμα «νὰ παζαρεύσῃ» ἐπ' αὐτῶν. Τοῦτο δέ, διότι τὸ ἱερὸν αὐτὸ βάθος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιδορᾷ καθοριστικῶς ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν. Ἡ ταφὴ π. χ. τῶν νεκρῶν, διὰ τὴν ὁποίαν τόσαι συζητήσεις γίνονται ἀπὸ τὴν παρὰ φρόνα ἐποχὴ μας, ἔχει συνδεθῇ μὲ τὸ ἰσχυρότερον φίλτρον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς πρὸς τὸν ἀπερχόμενον προσφιλῆ του. Ὡ! ποίαν γλυκυτάτην παρηγορίαν γεννᾷ εἰς τὴν πενθοῦσαν καρδίαν ὁ τάφος, ὁ σταυρός. ἢ ἐπ' αὐτοῦ δέησις τοῦ ἱερέως! Τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καθαγιαίνει τὴν ἐργασίαν τῶν χριστιανῶν, ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν πρὸς τὸν Θεὸν κλπ.

Ὡστε ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι ἓνας ξηρὸς τρόπος πίστεως, ἀποστηθιζόμενος καὶ ὁμολογούμενος

εἶναι ἓνα ἰσχυρὸν βίωμα ἓνας ἀνακαινισμὸς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς· εἶναι τὸ «μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον»,

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει τεραστίαν σημασίαν διὰ τὴν ἰδιωτικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀναφέρεται κάπου εἰς τὴν Γραφήν ὅτι τὸ «γράμμα ἀποκτείνει» τὸ πνεῦμα ζωογονεῖ. Τοῦτο ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ὅχι μόνον νὰ γνωρίζω ἐκφραστικῶς τὸ δόγμα· ἀλλὰ νὰ δύναμαι νὰ ὑπεσέλθω καὶ εἰς τὴν βαθύτεραν αὐτοῦ οὐσίαν, ὥστε διὰ τῆς μυστικῆς αὐτῆς ἐνοράσεως τοῦ δόγματος νὰ ἀναχθῶ εἰς ἐπίπεδα τελειότητος. Π. χ. Τὸ Χριστολογικὸν δόγμα δὲν εἶναι μόνον μία ἀλήθεια ἀνεπίδεκτος ἀμφισβήτησεως· ἀλλὰ καὶ μία δύναμις ἀνακαινιστικῆ, ἣτις ὠφελεῖ καὶ λαμπρύνει τὴν ψυχὴν τοῦ χριστιανοῦ· δηλαδὴ ὅπως ἐν τῷ Χριστῷ ἠνώθησαν ἀτρέπτως καὶ ἀναλλοιώτως ἡ θεία φύσις μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης, οὕτω καὶ ὁ ἀνθρώπος (ἡ ἀνθρωπίνη φύσις) ὀφείλει διὰ τῆς συνεχοῦς ἀσκήσεως καὶ ἀγρύπνου προσπαθείας νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Χριστοῦ (θεία φύσις).

Ὁ στενὸς αὐτὸς σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ Δόγματος, ὡς γνωριζομένης ἀληθείας καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν τελειότητος, ὡς ἀμέσου καὶ ἀναποτρέπτου ἀποτελέσματος τῆς οὕτω γνωριζομένης ἀληθείας, ἀποτελεῖ τὸν γνώμονα καὶ τὸ κριτήριον τῆς τελείας καὶ ἀκηράτου Ὁρθοδοξίας.

Τῆς Ὁρθοδοξίας φρουρὸς ἀκοίμητος εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Συνείδησις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ (ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τῆς Ἑλλάδος). Τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς διασφαλίσεως τῆς Ὁρθοδοξίας πραγματοποιεῖται:

Α) Διὰ τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ πρὸς τὴν παράδοσιν.

Β) Διὰ τῆς συνεχοῦς προσπαθείας, ὥστε ἡ ζωὴ μας νὰ κινῆται μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς παραδόσεως, τοῦλάχιστον κατὰ τὰς κυριωτέρας αὐτῆς ἐκδηλώσεις.

Γ) Διὰ τῆς αὐστηρότητος, μεθ' ἧς δέον νὰ κρίνωμεν πᾶσαν προσπάθειαν ἀτομικὴν ἢ συλλογικὴν καταδολεσύσεως ἢ νοθεύσεως τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν παράδοσιν στοιχείων.

Δ) Διὰ τῆς αὐστηρᾶς καὶ ἀδιαταράκτου συνοχῆς ἀπάντων τῶν συντηρητικῶν στοιχείων, ἐνοιμένων διὰ τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης καὶ ἀποσκοπούντων εἰς τὴν περιφρόνησιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀγαπητοὶ Ἀναγνώσται

Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡ Ὁρθοδοξία, καθ' οἷον τρόπον ἀνεπτύχθη καὶ προσδιορίσθη, ἀποτελεῖ τὸ ἰσχυρότερον καὶ ἀμετακίνητον θεμέλιον τοῦ Ἑλληνικοῦ μας μεγαλείου. Αἱ ρίζαι τῆς Ὁρθοδοξίας ἔχουν εἰσχωρήσει βαθύτατα ἐντὸς τοῦ ἑλληνισμοῦ. Ἑλληνικὴ ἡ γλῶσσα τῶν κυριωτέρων συγγραμμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἑλληνες οἱ κυριώτεροι δογματικοὶ πατέρες· αἱ ἔννοιαι καὶ αἱ παραστάσεις, δι' ὧν ἐξεφράσθησαν τὰ μεγάλα τῆς Ὁρθοδοξίας δόγματα, προήρχοντο ἀπὸ τὰ ἀστείρευτα βάθη τῆς Ἑλληνικῆς

Φιλοσοφίας. Ὁ νεώτερος ἑλληνισμός, καὶ ἰδιαίτερα ὁ μεταβυζαντινὸς Ἑλληνισμός δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ἄνευ τοῦ περιεχομένου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἄλλ' εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ προδοσία τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. Ἰσχυρὸν κῆμα κακοδοξίας, ἐνισχυόμενον ἀπὸ τὴν Μασσονίαν ὑπεισέρχεται εἰς ὅλας τὰς πτυχὰς τῆς Ἑθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος καὶ ἀπειλεῖ νὰ καταστήσῃ φορικτῶς ἀγνώριστον τὴν πατρίδα μας.

Δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχῃ ὁμως· διότι ἐπὶ τοῦ βράχου αὐτοῦ τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης ἔχει ριζωθῇ ὁ ἴδιος λαός, ὅστις ἀπεδοκίμασε τὴν προδοσίαν τῆς Φερράρας. Ὁ ἴδιος λαός, ὅστις εἶναι εὐσεβέστερος τῶν θεολόγων καὶ μυσταγωγικώτερος ὅλων τῶν κομψῶν «Ἐπισκόπων». Αὐτὸς λοιπὸν ὁ λαὸς ἵσταται ὡς γίγας.

ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ

Υπὸ μοναχοῦ ΑΝΤ. ΜΟΥΣΤΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐν τῇ Ἀνατολῇ, πνευματικῶς καὶ θρησκευτικῶς θεωρούμενον, ομοιάζει πρὸς τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀκρόπολιν, ἥτις ὑψηλὰ καὶ ἐν περιόπτῳ κειμένη, καὶ πανταχόθεν καρτερὰ καὶ ἀνάλωτος οὔσα, καταγελᾶ μὲν καὶ ἐκφασκίζει τὰς ἐφόδους τῶν ἐναντίων, περιφρουρεῖ δὲ καὶ σκέπει τὴν περικύκλῳ ὄλην. Οὐδέποτε ὁ ἐχθρὸς κατακτιᾶται τὴν χώραν, ἂν μὴ πρῶτον κατισχύσῃ καὶ κύριος γένηται τῆς τᾶς πάντα φρουροῦσης ἀκροπόλεως ἐκείνης.

Ὁ παπισμὸς πρὸ αἰώνων ἤδη ἐπορεύεται τῆς Ἀνατολῆς, καὶ θέλει ἵνα κάκεῖ στήσῃ θρόνον καὶ λιβανωτοῦ ἀπολαύσῃ· ἄλλ' ἔγνω ἤδη ἐκ πείρας, ὅτι εἰς τετρυμμένον πῖθον ἀντλεῖ καὶ ὕδωρ κοσκινῶ φέρει, ἐφ' ὅσον τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος, τὴν τῆς Ὁρθοδοξίας κραταιὰν καὶ παναλκῆ δύναμιν περιζωσμένον, καὶ τῷ ἀητιήτῳ σθένει τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ Θεοσόφων Πατέρων ρωννύμενον, καὶ ἐπὶ παρελθόντος λαμπρὸν ὡς γίγας βαῖνον, φυλάσσει φυλακὰς ἐγρηγόρως, καὶ πᾶσαν ἐχθροῦ ἐπήρειαν ἄνωθεν εὐτόλμως ἀποσοβεῖ.

Ὁ παπισμὸς ἐνόησεν, ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀνθεῖ καὶ λάμπει καὶ φρυκτωρεῖ, οὐ μόνον ἐγκατάστασιν καὶ κατάσχεσιν, ἀλλ' οὐδὲ παρελθόντιν τινα εὐρεῖν δύναται ἡ πλάνη καὶ ἡ κακοδοξία αὐτοῦ. Ἐν ὧν ὕψιφανῳ φαίνει καὶ διαυγάζει ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὁ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀειλαμπής φωσφόρος, δῆλον ὅτι ἀδύνατος ἀποβαίνει πᾶσα ἐμφιλοχώρησις τοῦ σκότους. Καὶ τοῖτο ἐστὶ τὸ ταράττον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ρώμης

Ὁ Παπισμὸς ἔχει τὴν συνειδήσιν πλήρη κηλίδων καὶ πονηρῶν ἐγκαυμάτων, τοσαῦτα διανοθεύσας δόγματα, καὶ τοσοῦτους καταπατήσας ὅρους Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἀρκεῖ ἵνα ἐμβλέψῃ τις μόνον εἰς τὴν δογματικὴν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, καὶ εὐθὺς θὰ ἴδῃ καὶ συνά-

μα θὰ θρηνήσῃ, ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ δόγματα τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας παρεχαράχθησαν καὶ ἐκβιβληεύθησαν ὑπ' αὐτῆς. Τῆς δὲ παραχαράξεως ταύτης καὶ βεβηλώσεως ἔλεγχος ἀσπληγῶς ἵσταται ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἥτις τὸν γνήσιον ἐκείνον καὶ πρεσβιγενῆ χαρακτήρα τῆς μιᾶς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἀπαραποίητον ὅλως καὶ ἀκραιφνῆ καὶ πανταχόθεν ἠκριβωμένον χάριτι Θεοῦ τηροῦσα καὶ σώζουσα, στήλῃ ὑψοῦται ἀτίδωτος καὶ τροπαιοφόρος, ἔχουσα μὲν ἀνάγραπτον τῆς εὐσεβείας τὸ κήρυγμα, πομπεύουσα δὲ διηνεκῶς καὶ ἐλέγχουσα τὴν καταδίκην τῶν παραχαρακτῶν.

Οἱ τοῦ Παπισμοῦ πρωταγωνισταὶ ταύτην τὴν στηλίτευσιν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοῦτον τὸν ἔλεγχον καλῶς συναισθανόμενοι, ἄνω καὶ κάτω στρέφονται καὶ πάντα λίθον κινοῦσιν ἵνα ἄρῳσιν ἐκ μέσου τὸν ἐντρεπτικὸν τοῦτον ἔλεγχον, ὥς λέγει πού καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος «Πολλοὶ τῆς πίστεως ἡ τῆς ἀρετῆς ἐκπεσόντες καὶ τοὺς λοιποὺς ὑποσκελίζειν σπουδάζουσιν ἵνα μὴ μόνον ἐν ἀσχημοσύνῃ διατελώσι» (παρὰ τῷ Β' τόμῳ Ἰωσήφ τοῦ Βρυεννίου).

Ὁ Παπισμὸς πειραθεῖς καὶ γνωρίσας ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπὶ πέτρας τεθεμελιώται καὶ οὐδὲ κἂν τὸ ἐλάχιστον αὐτὴν διασεῖσαι ἰσχύει, ἵνα μὴ καταισχυνθῇ ὁ Παπικὸς τύφος ὡς ἀνωφελῶς καὶ ματαίως πολεμῶν, τρέπεται λοιπὸν ἐπὶ ὕβρεις, καὶ κηρύττει τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος ὡς πεπλανημένον καὶ ἔχον χρεῖαν τῶν θερμῶν προσευχῶν αὐτοῦ!

Ἄλλ' ἐάν τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος διατελῇ ἐν τῇ πλάνῃ, θὰ ἦτο κατὰ πολὺ ἀξιοπρεπέστερον εἰς τὸν ἀγιώτατον (;) Πάπαν ἵνα, ἀντὶ κομικῶν εὐχῶν καὶ τερατειῶν, καταδείξῃ παῶν πλανᾶται ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία; Ποῖον Εὐαγγελικὸν δόγμα ἐνόθευσε; Ποῖον Ἀποστολικὸν τύπον παρεχάραξε; Τίνας ὅρους Οἰκουμενικῶν Συνόδων κατεπάτησεν; ἐν τίσιν ἐξετράπη τῆς τῶν Θεοφόρων Πατέρων διδασκαλίας;

(Ἀκολουθεῖ)

Υπεύθυνος Ἀρχιμ. Παντελεήμων Τσαλούπης

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σαρμπίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα συνδρομῶν, ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Μερχούριον Καλοσιάμην δδὸς Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.

Τμήμα τῆς ἀσφυκτικῶς πληρωθείσης αἰθούσης ἐν ἣ ἐξεφωνήθη ὑπὸ τοῦ ἡγέτου μας ὁ πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας. Εἰς τὰ εὐλαβῆ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων εὐκόλως διακρίνεται ὁ παλμὸς τῆς ἱερᾶς συγκινήσεως καὶ ἡ πνευματικὴ μεταρρώσεις ἡμῶν ἐνεφυσήθη ὑπὸ τοῦ ἱεράρχου μας ὡς ζεῖδωρος καὶ οὐρανία αὖρα καὶ ἀνεργίσει τὰς ἐλπίδας διὰ τὴν σύντομον ἀνάστασιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ διακρίνονται: ὁ δικηγόρος κ. Ἀρ. Ζιχαρίας, τρίτος κατὰ σειράν ὁ ἐξοχώτατος ὑπουργὸς Δικαιοσύνης κ. Κλ. Θεοφανόπουλος, ὁ πρ. ὑπουργὸς κ. Π. Ροζάκης, ὁ ἐ. ἀ. στρατηγὸς κ. Βλάχος καὶ ὁ ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Παπαγιαννόπουλος.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Μία σάλπιγξ ἠπίως ἠχήσασα ἤρκεσε διὰ νὰ συναγείρῃ τὰ διωκόμενα τέκνα τῆς ὀρθοδοξίας. Ἡ εὐφύχωρος αἶθουσα τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων Ἀθηνῶν, ὁ προθάλαμος, ὁ ἐξώστης, ἡ κλίμαξ, ἡ πρὸ τοῦ κυρίου πλατεῖα μέχρι τῶν κρασπέδων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Μητροπόλεως κατελήφθησαν ἀπὸ τὰ ἱερὰ πλήθη τῆς Ὁρθοδοξίας, νοσταλγοῦντα νὰ ἀκούσωσιν τὸν πάλλευκον αὐτῶν Ἠγέτην, πρώτην φορὰν μετὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τῶν καθ' ἡμῶν μεσαιωνικῶν διωγμῶν. Ἡ προσέλευσις ἤρχισε ἀπὸ τῆς 2ας ἀπογευματινῆς καίτοι ἡ διάλεξις εἶχεν ὀρισθῇ τὴν 5ην ἀπογευματινὴν. Κατὰ τὰς 4.15' ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

Σημαντικὸν γεγονός ἀπετέλεσε ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἐξοχωτάτου ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Κλ. Θεοφανόπουλου, προκαλέσασα ῥίγη συγκινήσεως. Ὅλοι ἀνεμνήσθησαν τῆς συμπαραστάσεώς του ὡς ἰδιώτου ἀκόμη καὶ ὅλοι διέγνωσαν εἰς τὸ πρόσωπόν του, τὸν πολιτικὸν ἄνδρα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος,

τὸν διακρινόμενον διὰ τὸν βαθύτατον σεβασμὸν τοῦ πρὸς τὰς παραδόσεις τοῦ ἔθνους καὶ τὸ ἀπαράγραπτον δίκαιον τῆς Ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς Συνειδήσεως. Μεταξὺ ἐπίσης τῶν ἐπισήμων διεκρίναμεν τὸν πολύτιμον συμπαραστάτην τῆς κινήσεώς μας κ. Π. Ροζάκην, τὸν ἄλλοτε ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν κ. Βρανόπουλον καὶ ἄλλους πολλούς. Ἡ τελετὴ ἤρχισε διὰ μᾶς συντόμου προσευχῆς, μεθ' ἣν ἐπηκολούθησε ἐμπνευσμένη εἰσήγησις τοῦ προέδρου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Δημητρίου Κυριακοπούλου. Παραθέτομεν σημαντικωτάτην περικοπὴν.

«...Μακαριώτατε Ἅγιε Πρόεδρε, Σεβαστὸν Ἱερατεῖον, Ἐξοχώτατε Ὑπουργέ καὶ Ἐπίτιμε Πρόεδρέ μας Κε Κλ. Θεοφανόπουλε. Ἀξιότιμοι Κύριοι καὶ Κυρίαι.

Μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ τὴν ἄδειαν τῆς Ἀστυνομίας πραγματοποιοῦμεν τὴν πρώτην, μετὰ τοὺς τελευταίους σφοδροὺς διωγμούς, πανηγυρικὴν συγκέντρωσιν κατὰ τὴν σημαντικὴν αὐτὴν διὰ

τὸν ἀγῶνα μας τὴν Κυριακὴν Ὀρθοδοξίας.

«Δι' ἡμᾶς ἡ Ὀρθοδοξία ἀποτελεῖ ὄχι μόνον τὸ προσφιλέστερον ἰδιαικὸν, ὄχι μόνον τὸν εὐγενέστερον σκοπὸν τῆς ζωῆς μας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τὸ θεμέλιον τῆς ἐθνικῆς μας συνειδήσεως καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ζωῆς μας. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον οὐδενὸς φειδόμεθα κόπου καὶ οὐδεμίᾳ δύνامي δύναται νὰ μᾶς κάμῃ, προκειμένου νὰ ἀγωνιζώμεθα διὰ τὰς ὥρας καὶ ὑψηλὰς παραδόσεις, πού συνιστοῦν τὴν Ὀρθοδοξίαν. Καὶ τὴν ὑπέσχεσιν αὐτὴν τὴν ἐπαναλαμβάνομεν σήμερον ἐνώπιον τῶν συνειδήσεών μας, ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ μας Ἱερέτου, ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης, ἀναφωνοῦντες μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας: «Ὅτε ἀρνηθησόμεθά σε φίλη Ὀρθοδοξία, οὐ ψευδόμεθά σε πατροπαράδοτον Σέβας, ἐν Σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν Σοὶ ζῶμεν, εἰ δὲ καιρὸς καλέσει μυριάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνηξόμεθα».

Ἐν συνεχείᾳ τὸν λόγον ἔλαβε ὁ Πανιερώτατος ἡμῶν πρέσβευς κ. Χρυσόστομος. Καὶ μόνον τὸ εὐθυτενὲς τοῦ παρόστημα καὶ μόον ἡ παρουσία τοῦ ἡλέκτρισε τὰ πλήθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν περισσοτέρων διέκρινε τις δάκρυα ἐνθουσιασμοῦ καὶ κατανύξεως. Ἡ ὁμιλία τοῦ περιεστράφη περὶ τὴν δύναμιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὸ βάθος τῶν στοχασμῶν, ἡ καλλιέπεια τῆς ὁμιλίας, ἡ ἀρμονία τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἡ κομπόγη τῶν συλ-

λογισμῶν καὶ πρὸ παντὸς τὸ κύρος τοῦ ὁμιλητοῦ κατέστησαν τὴν ὁμιλίαν ὄχι μόνον ρητορικὸν μνημεῖον ἀλλὰ καὶ σύνθημα ἀγωνιστικὸν ἀξιόλογον.

Ὑπέροχος ἦτο ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας ὁ Ἐξοχώτατος κ. Θεοφανόπουλος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ συνεχάρη τὸν Ἅγιον Πρόεδρον.

Ολόκληρος αὐτὴ ἡ ἀνθρωποθάλασσα ἐπευφρόνησε ἐνθουσιωδῶς τὸν ἐξαιρετὴ ὃν ἐπισκέπτῃν καὶ κατέκλυσε διὰ βαθυκαρδίῳ εὐχῶν τὸν πάλλευκον Ἡγέτην μας ψάλλασα τὸν «Δεσπότην καὶ Ἀρχιερεᾶ Ἡμῶν Κύριε φύλατε εἰς πολλὰ ἔτη».

Τὴν τάξιν εἶχον ἀναλάβει μέλη τῆς Ἑνώσεως Νέων καὶ Κυρίαι τῆς κινήσεώς μας.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ 1955 ἀποτελεῖ σταθμὸν ἱστορικὸν διὰ τὸν ἀγῶνα μας καὶ ἀπέδειξε τὴν δύναμιν τοῦ ἀγωνιζομένου ποιμνίου. Τοιοῦτον ποίμνιον οὐδεὶς δύναται νὰ διασκορπίσῃ, διότι κινεῖται μέσα εἰς τὰ ἀμετάθετα ὅρια τῆς Ὀρθοδοξίας, καθ' ἣς ἀδυνατοῖσιν καὶ αὐταὶ αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου, καὶ ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τῆς ὁποίας ἀντλεῖ τὴν ἀκαταμάχητον καὶ ἀκαταγώνιστον αὐτοῦ δύναμιν.

Εἶναι τόσο ἰσχυρὸν καὶ τιμητικὸν τὸ Φρόνημα τῆς Ὀρθοδοξίας, ὥστε πρέπει νὰ ὑπερφηανεύωμεθα διότι εὐρισκόμεθα ἐντὸς αὐτοῦ.

Ὡ Κύριε διατήρησέ μας ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Σοῦ καὶ ἀξιώσόν μας νὰ ἀγωνιζώμεθα δι' αὐτήν.

Μέσα εἰς τὴν ἐνιαίαν ὀρθόδοξον καρδίαν αὐτῆς τῆς ἀνθρωποθαλάσσης ἥτις κατέκλυσε τὴν πλατεῖαν τῆς Μητροπόλεως τὴν Κυριακὴν, ἀνέβησε καὶ ἀνεβίωσε τὸ μεγαλεῖον τῆς Μητρὸς Ὀρθοδοξίας. Χιλιάδες λαοῦ ποὺ δὲν ὑπέ-
στειλαν τὸ τιμημένον τῆς Ὀρθοδοξίας λάβαρον διετράνωσαν κατὰ τὸν σεμνότερον καὶ περιφανέστερον τρόπον τὴν ἀπορίαν των νὰ συνεχίσουν τὸν ἠθικότερον καὶ μεγαλειωδέστερον ἀγῶνα τῆς ἐπαχῆς μας διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν δογμάτων εἰς τὴν Ἑκκλησίαν.

* Ἀπὸ τὰς «Θρησκευτικὰς Μελέτας» τοῦ Μανροκορδάτου

Ἡ ΝΕΑΝΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Βεβαίως ἡ κλήσις αὕτη τῆς γυναικὸς ἐστὶν ἐκ τῶν μᾶλλον σεβαστῶν καὶ ἱερῶν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ. Χωρὶς δὲ ἀντιλογίας τὰ καθήκοντα, περὶ ὧν εἴρηται, ἀπαιτοῦσι φρόνησιν, γνώσεις, ἀσκήσιν οὐ τὰς τυχοῦσας. Καὶ ὅμως πρὸς τὴν κλήσιν ταύτην καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σπουδαιοτάτων αὐτῶν καθηκόντων προωρίζεται ἡ νέα κόρη.

Μετὰ πόσου κόπου διέρχεται ὁ νέος τὰ σχολεῖα καὶ τὰ τεχνουργεῖα, μετὰ πόσου μόχθου γυμνάζεται ἐν τῇ πράξει τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, πρὶν ἢ κατασταθῇ ὁλοσπύρῳ τέλειος πρὸς τὸ μέλλον αὐτοῦ ἐπάγγελμα! Πόσας ὥρας σκληρᾶς ἐργασίας καὶ ἐπιμόνου μελέτης ὀφείλει νὰ ἀφιερῶσιν εἰς τὴν πολυχρόνιον προπαρασκευῇ του! Ἡ δὲ κόρη, ἥς ἡ μὲν κλήσις βεβαίως δὲν εἶναι κατωτέρα τῆς τοῦ νεανίου, τὰ δὲ καθήκοντα ἥτιον σπουδαῖα τῶν καθηκόντων τοῦ ἀνδρός, δύναται ἀτιμωρητὶ νὰ μένῃ ἀργὸς ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ, δλιγορουῖσα πάσης προπαρασκευῆς πρὸς τὸν μέλλοντα αὐτῆς βίον! Πῶς δύναται ἡ κόρη, ἀρχομένη τῇ ἀτελεῖ γνώσει τῶν ἀτιμωρητῶν οἰκιακῶν ἔργων, νὰ δαπανᾷ πάσας τὰς λοιπὰς ὥρας ἐν τῇ ἀργίᾳ, εἰς διασκεδάσεις εἰς φλυαρίας, εἰς ἀνωφελεῖς ἢ καὶ βλαβερὰς ὁργανώσεις, εἰς ματαιοσπουδίας τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τῆς ὑπερμέτρου φιλαρεσκείας;

Ἐὰν ἀπαντῶμεν τοσοῦτους δυστυχεῖς γάμους, ἔὰν βλέπωμεν τόσον συχνὰ τὴν ἐν τῷ οἴκῳ ἡρεμίαν ταρασσομένην, τέκνα κακῶς ἀνατρεφόμενα, ἀνθηρὰν εὐὴν μερίαν καὶ ὀλοκλήρους περιουσίας ἀφανίζομεν α', αἰτία τούτων δὲν εἶναι ἄραγε κατὰ μέγα μέρος αὐτὸ τὸ γυναικεῖον φύλον, ὅπερ ἐν παντελεῖ ἀγνοίᾳ τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ, μετὰ ἄσκοπον κατανάλωσιν τῶν παιδικῶν καὶ νεανικῶν χρόνων, ἅνεν ἄληθους ἀνατροφῆς, χωρὶς τῆς ἐλαχίστης προετοιμασίας, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ νοδὸς διεστραμμένου καὶ καρδίας διεφθαρμένης εἰσέρχεται εἰς τὰς σπουδαίας σχέσεις τοῦ γαμικοῦ βίου;

Ὡ νεᾶνις χριστιανή, ἡ μετ' ὀλίγον ἀναλαμβάνουσα τὰ ἱερὰ τοῦ λαμπροῦ προορισμοῦ σου καθήκοντα, ἐνθυμοῦ ὅτι ἡ μέλλουσα εὐδαιμονία σου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ δοθησομένου σοι συζύγου, ἀπὸ τῆς τάξεως ἢ τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τῶν τελειοτήτων καὶ τῶν ἀρετῶν, ἃς ἀπέκτησας κόρη οὕσα. Ἐνθυμοῦ ὅτι αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ ἀποτελοῦσι τὴν πλουσιωτέρα προῖκα, ἣν δύνασαι νὰ φέρῃ εἰς τὸν μέλλοντα τῆς ζωῆς σου σύντροφον.

Ἐνθυμοῦ ὅτι πᾶσας τὰς ἄλλας εὐδαιμονίας θέλεις μίαν ἡμέραν ἀπολέσει, οὐχὶ ὅμως ἐκεῖνας, ἃς δι' ἰδίας δυνάμεως καὶ πεποιθήσεως ἐθεμελίωσας ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ αἵτινες θέλουσι σὲ συνοδεῦσαι μέχρι τῆς αἰωνίου ὑπάρξεως. Διὰ τοῦτο, ὦ φιλιτάτη κόρη, ὥς περ ὁ νέος ἐν ταῖς σχολαῖς καὶ ἐν τοῖς τῶν τεχνῶν ἐργαστηρίοις, παρασκευάζει καὶ σὺ ἐπιμελῶς σεαυτὴν ἀπὸ τοῦδε ἐν ταῖς παρούσαις οἰκιακαῖς σχέσεσιν, ἵνα κατασταθῇ μίαν ἡμέραν ἡ ἀρίστη τῶν γυναικῶν. Στόλισον σεαυτὴν κόσμῳ, ὄν-

τινα οἱ χρόνοι δὲν μαραίνουσι καὶ ἡ περὶ τοὺς τρώπους καὶ τὸν ἱματισμὸν καινοτομία δὲν μεταβάλλει, ἀλλ' ὅστις καὶ γηράσασαν σὲ καθιστᾷ ἐτι ὡραιότερα καὶ τιμιωτέραν.

Αὐτὸς δὲ ὁ κόσμος, κατὰ τὸ θεῖον λόγιον, τὸ ὑπὸ τῆς τρυφερᾶς καρδίας σου εὐχερῶς νοούμενον, δὲν εἶνε «ὁ ἐξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν καὶ περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος: ἀλλ' ὁ κρυπτὸς τῆς καρδίας ἄνθρωπος, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πρᾶεος καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἐστὶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής.» (Α. Ἐπισ. Πέτρου Γ'. 3-4).

Τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς ἔστω σοι, θύγατερ, ἀγαπητότερον τῆς τοῦ σώματος ὡραιότητος. Διὰ τοῦ κάλλους τῆς ψυχῆς ἐννοοῦνται αἱ ψυχαὶ δι' αὐτοῦ θέλεις ἀποκτήσῃ ἀληθὴ καὶ διαρκῆ φιλίαν. Ἡ εὐμορφία τοῦ προσώπου, ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχήματος χάρις διεγείρει μόνον ἐφημέρως τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὴν τέρψιν τῶν αἰσθήσεων.

Γύμναζε ἀπὸ τοῦδε σεαυτὴν, χρηστὴ κόρη, εἰς τὸ ἡδύτερον καὶ εὐεργετικώτερον τῶν καθηκόντων σου ἐν ταῖς σχέσεσιν, ἐν αἷς νῦν διατελεῖς ὡς θυγάτηρ, ὡς ἀδελφὴ ὡς συγγενὴς. Διὰ μετριόφρονος καὶ πρᾶεας μεσιτείας προλαμβάνει τὰς ἐριδας, ἐκπανάφειρε τὴν φιλίαν καὶ τὴν εἰρήνην, κατῳρῶνε νὰ ἐπικρατῇ ἐν τοῖς κόλποις τῆς οἰκογενείας σου ἡ εἰρήνη, ἡ ἀγάπη, ἡ πρᾶότης. Αἶδε σὺ αὐτὴ τὸ παράδειγμα ἔλκυσσον τὰς ψυχὰς πάντων τῶν περικυκλούντων σε διὰ τῆς καθαρᾶς ἀγάπης σου καὶ διὰ τῆς ἀγαθότητός σου, καὶ οὐδεὶς θέλει τολμήσει νὰ σὲ προσβάλλῃ. Οἱ γλυκεῖς λόγοι σου θέλουσιν ὁδηγεῖ πάντας τοὺς ἀκούοντάς σε πρὸς τὸ καλόν· θέλεις δὲ κατασταθῇ ὁ φυλακτῆριος ἄγγελος τῆς οἰκιακῆς εὐημερίας. Ἀναζητεῖ τὰς αἰτίας τῶν συνήθων διχονοιών ἐν τῇ οἰκογενείᾳ σου ἢ μεταξὺ τῶν φίλων σου, καὶ εὐροῦσα αὐτὰς μὴ παῖς νὰ τὰς καταπολεμῇς ἐπιμόνως, μέχρις οὗ ἐξαφανίσῃς αὐτάς· διὰ τῆς φρονήσεως καὶ τῆς πρᾶότητός σου, καὶ ἂν πρὸς τοῦτο ἀπαιτῶνται, ἐβδομάδων, μηνῶν καὶ ὀλοκληρῶν ἐτῶν προσπάθειαι.

Μάνθανε, ὦ νέα, ν' ἀνέχῃσαι μεθ' ὑπομονῆς καὶ πρᾶότητος ὅσα οὐδαμῶς ἰσχύεις νὰ μεταβάλλῃς. Ἰσως πάσχεις ὑπὸ τῶν γεννητόρων σου ἢ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν σου ἀνταπόδος αὐτοῖς γενναῖα αἰσθήματα ἀγάπης. Ἀδύνατον σοι εἶναι διὰ τῆς βίας νὰ μεταπέλῃς αὐτούς, τὰς ἀπειλὰς σου οὐδεὶς φοβεῖται, τὰς διδασκαλίας σου οὐδεὶς θέλει, αἱ ἀντιλογίαι, ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη σου, ἡ ὀργὴ σου ἐξαργυραίνουσι μᾶλλον τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων. Μάνθανε νὰ ἀνέχῃσαι ἐν ὑπομονῇ καὶ πρᾶοτητι ὅσα ἀδυνατεῖς νὰ μεταβάλλῃς. Ἡ συγκατάβασις σου θέλει ἐπὶ τέλους ἀποπλῖσει τὸν θυμόν· ἡ πρᾶότης σου θέλει τελευταῖον συγκινήσει καὶ ἀπαλύνει τὴν καρδίαν τῶν σκληροτέρων· ἡ ἀγάπη σου, ἡ ὑπακοή σου, ἡ τρυφερά σου ἀφοσίωσις θέλουσιν ἐπὶ τέλους· σοὶ ἐπαναφέρει τὰς ἀπὸ σοῦ σχεδὸν ἀποξενωθείσας καρδίας.

Κλείε τὰ ὄμματά σου εἰς τὰς ἀδυναμίας τῶν γονέων σου, προσφέρου μετὰ πρᾶότητος πρὸς τοὺς σφάλλοντας ἀδελφούς σου, μόνον δὲ πρὸς σεαυτὴν ἔσο αὐστηρά. Ἡ φυλακία σου δύναται νὰ σοὶ λέγῃ, ὅτι εἶσαι ἀθῶα ἀπὸ τῶν ἀποδιδομένων σοι κα-

τηγοριῶν· πιστεύσόν με, βεβαίως ἔδωκας ἀφορμὴν τινα διὰ τινος σφάλματος ἐν τοῖς τρόποις σου. Διόρθωσον τὸ σφάλμα αὐτό· τίς θέλει ἐξακολουθεῖ νὰ λυπῇ ἀνηλεῶς τὴν ἀδωάν;

Πρὸ πάντων φυλάττου μὴ φινῆς ποτε ἔχουσα δυσθεσίαν ψυχῆς ἢ δυσχέρειαν χαρακτῆρος. Ἀπ' ἐναντίας ἔσο καὶ δείκνυε σαυτὴν πάντοτε ἐξ ἴσου, φαιδροῦ καὶ φιλικοῦ φρονήματος. Μὴ διαθρύπτῃς ἐπὶ τοσοῦτον τὴν καρδίαν σου, ὥστε νὰ ὀφείλῃς νὰ πράττῃς καὶ νὰ ὁμιλῇς κατὰ τὴν στιγμιαίαν αὐτῆς διάθεσιν. Προσπάθει μᾶλλον νὰ γίνῃς κυρία τῶν αἰσθημάτων σου, νὰ κρατῇς καὶ νὰ μετριάζῃς τὰ πάθη σου. Οὐδαμῶς οἱ ἄνθρωποι συγχωροῦσιν εἰς τὰς καλῶς ἀνατραφεμένους γυναῖκας τὴν ἐκρηγνῆν ἀγρίων ἢ ἀπερπῶν αἰσθημάτων, τὰς ἀνοικεῖλους ἐκφράσεις, τὸ ἄνισον καὶ εὐμετάβλητον τῶν φρονημάτων καὶ τῶν διαθέσεων. Οὐδεμία δὲ γυνὴ ἢ στερεῖται ἐπὶ τοσοῦτον τῶν ἀπαιτουμένων ἰδιοτήτων, ὅπως καταστήσῃ τὴν ἐν γάμῳ συμβίωσιν εὐδαίμονα, ὅσον ἐκείνη, ἣτις δούλῃ οὖσα τῶν ἰδίων αὐτῆς διαθέσεων ἀξιοῖ νὰ ἐπιβάλλῃ αὐτὰς ὡς νόμους ἐν τῷ οἴκῳ.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ: Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ δαλαλήσω τὴν εὐχοχρίστησίν μου διότι ὁ Πρόεδρος τῆς ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ἐφάνη συνδιαλλακτικὸς εἰς τὸ ζήτημα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ ἤθελον νὰ ἐκφράσω τὴν γνώμην, ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ σκέπτεται νὰ διευκολύνῃ αὐτοὺς εἰς τὴν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων πρέπει νὰ τοὺς παράσχῃ πλήρη πρὸς τοῖς τοῦ ἐλευθερίαν.

Α. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ: Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς σύμφωνοι, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρακωλύονται οἱ Παλαιοημερολογίται εἰς τὴν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων.

BENIZEΛΟΣ: (Πρωθυπουργός). «Νομίζω, κύριοι βουλευταί, ὅτι ἀφοῦ τὸ ζήτημα ἦλθεν εἰς τὴν Βουλὴν θὰ ἔπρεπε νὰ διευκρινισθῇ ἐντελῶς διὰ νὰ παύσῃ ἡ γενομένη καταδίωξις, ἴσως μὴ νόμιμος, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ γινώσκουν οἱ θέλοντες ν' ἀκολουθήσουν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἕως ποῦ φθάνουν τὰ δικαιώματα αὐτῶν. Ὅπως εἶπα, εἶναι πολῖται Ἕλληνες, ἔχουν δικαίωμα ἐπομένως νὰ ἰδρῶσιν αὐτοὶ μίαν Ἐκκλησίαν ἰδικήν των. Δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν τὴν ἀπαίτησιν νὰ λέγονται ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ὑπαγόμενοι εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, νὰ γίνωνται δὲ στασιασταὶ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς. Θὰ ἦτο δὲ περιεργον μάλιστα, ἀφοῦ αὐτοὶ πιστεύουν, ὅτι αὐτὸ τὸ ὅποιον κάμνῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἐναντίον τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν, οὕτων τῶν ἀρχῶν τῆς Θρησκείας, νὰ θέλωμεν νὰ ἔχουν σχέσιν με αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ σωστὸν εἶναι, ἐφόσον πιστεύουν ὅτι αὐτοὶ εὐρίσκονται εἰς τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν, ὅτι αὐτοὶ ἔχουν δίκαιον, τὸ σωστὸν εἶναι νὰ κάμουν μίαν Ἐκκλησίαν ἰδικήν των.

Αἱ δυσκολίαι τότε, αἱ ὁποῖαι εἶναι δυνάτον νὰ παρουσιασθοῦν, τοῦ τόπου καὶ τῶν παπῶν, θὰ παρακαμφθοῦν κατὰ τρόπον ποῦ μᾶς εἶπον. Διὰ τοὺς παπὰδες μάλιστα θὰ ἡδύνατο νὰ γίνῃ τὸ ἔξης: Ἀμα κάμουν μίαν δὴλωσιν πρὸς τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον, ὅτι ἀποχωροῦν ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς Παλαιοημερολογίται καὶ τοῦ δηλώσουν ἐπομένως, νὰ μεταβαίνουν καὶ νὰ ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά των. «Κατόπιν τῆς ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεως ἀπεστάλη πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς Ἑσωτερικῶν καὶ Παιδείας τὸ ὑπ' ἀριθ. 10060 τῆς 27 8-1932 ἔγγραφον ἔχον οὕτω:

Π Ρ Ο Σ

τούς κ.κ. Ὑπουργοὺς Ἑσωτερικῶν καὶ Παιδείας
Ε ν τ α Ὑ θ α

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀνέθεσεν ἡμῖν ν' ἀνακοινώσωμεν εἰς ὑμᾶς τὰς κάτωθι κατευθυντήριους γραμμὰς διὰ τὸ ζήτημα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἵνα ἐκδώσητε τὸ ταχύτερον τὰς σχετικὰς ὑμῶν διαταγὰς.

1ον) Ἐφ' ὅσον εἶναι ἡ πλειοψηφία τῆς ἐνορίας θὰ ἐκτελῶσι τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα εἰς τὸν ἐνοριτικόν των Ναόν.

2ον) Ἐφ' ὅσον ἔχουν ἰδιόκτητον Ναὸν εἰς τὸν Ναὸν τοῦτον καὶ

3ον) Ἐφ' ὅσον εἶναι σοβαρὰ ἡ μειοψηφία καὶ δὲν διαθέτουν ἰδιόκτητον Ναὸν εἰς ἓν παρεκκλήσιον τῆς ἐνορίας των.

Ο Ὑφυπουργὸς Α. Μακᾶς

Βάσει τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας πρὸς τὸν Μ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν τὸ ὑπ' ἀριθμ. 47371 τῆς 6 9 1952 ἔγγραφον ἔχον οὕτω:

Ἐπουργεῖον Παιδείας

καὶ Θρησκευμάτων

Π ρ ο ς

τὸν Μ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ.λ.π.

Κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 10060 τῆς 27 Αὐγούστου 1932 ἐγγράφου τοῦ Πολ. Γραφείου τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ἐν ᾧ διατυπώνονται αἱ ἀποφάσεις τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν, ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς τούτους νὰ ἐκτελῶσι τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα, ἐὰν μὲν κέκτηνται ἰδιόκτητον Ναὸν ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ, ἐὰν δὲν διαθέτουν ἰδιόκτητον Ναὸν καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι σοβαρὰ ἡ μειοψηφία τούτων μεταξύ τῶν ἐνοριτῶν εἰς ἓν παρεκκλήσιον τῆς ἐνορίας των.

Ἀθῆναι τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1932

Ο Ὑπουργὸς Μ. Μετρίδης

Τούτου ἕνεκεν οἱ Παλαιοημερολογίται συνεπῆξαν ἰδικήν των Ἐκκλησίαν, με ἰδίους Ἐπισκόπους τοὺς ἀποσχισθέντας ἐκ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας Μητροπολίτας (Δημητριάδος, Ζακύνθου καὶ Φλωρίνης). Οἵτινες ἀποτελέσαντες

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Τιμητικὴ Συμπαράστασις.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἔγγραφον τοῦ Συνδέσμου Παλαιῶν Πολεμιστῶν. 600) τιμημένοι ἥρωες τῆς Ἑλλάδος, ἀγωνισθέντες διὰ τὸ μεγαλῆτον τῆς Πατρίδος μας δικαιώσονται τὴν κίνησιν μας. Ἡ δικαιοσύνη τῶν αὐτῶν εἶναι δι' ἡμᾶς ἐπιζήλος τίτλος τιμῆς.

Πανελλήνιος Σύνδεσμος Ἐφύδρων Ἀναπήρων Παλαιῶν καὶ Ν. Πολεμιστῶν, Θυμάτων Πολέμου καὶ κατὰ τοῦ Συμμοριτισμοῦ

*Σωματεῖον Ἀνεγνωριστέων
Ἀποφ. Πρωτ. 930(1916, 944)1947
Διπλότυπον 6 — Τηλ. 54.968 — Ἀθήναι*

Πρὸς
τὴν Διοίκησιν Πανελληνίου
Θρησκευτικῆς καὶ Ἑθν. Ὁρθοδόξου Κοινωνίας
Σολωμοῦ 25

Ἐνταῦθα

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμῖν, ὅτι σήμερον ἔλαβον τὴν πρόσκλησιν διὰ τὸν Πανηγυρικὸν ἑορτασμόν.

Ἐλυπήθην πολὺ διότι δὲν παύστην καὶ ἐγὼ

τὴν ἱερὰν σύνοδον τῶν Παλαιοπρολογιτῶν τὸ ἔτος 1935 χειροτονοῦν Ἐπισκόπους τοῦς Ἀρχιμανδρίτας 1) Γερμανὸν Βαρυκόπουλον, Ἐπίσκοπον Κυκλάδων, 2) Χριστόφορον Χατζήν, Ἐπίσκοπον Μεγαρίδος, 3) Πολύκαρπον Λιῶσιν Ἐπίσκοπον Διαιετίας κλπ. οἱ ἄλλοι ἐν τῇ ἀρμοδιότητι τῶν ἐχειροτόνησαν ἱερεῖς, καὶ οἱ παλαιοπρολογιτῶν εἶχον ἰδίους ἐπισκόπους, ἰδίους ἱερεῖς, ἰδίους ἱεροὺς Ναοὺς (οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἀνιέρθησαν δαπάναις τῶν παλαιοπρολογιτῶν καὶ κατόπιν ἀδελφῶν τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων) εἰς οὓς ἐτέλουν τὰ Θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα χωρὶς νὰ ἐμποδίζωνται ὑπὸ τῆς Πολιτείας. Τὸ ἔτος 1951 ἡ τότε Κυβέρνησις ἐδημοσίευσεν τὴν ὑπ' ἀριθμ. 45)1951 πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἡ ὁποία ἐγένετο κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 3223)331 τῆς 20 / 10 / 1950 ἐγγράφου τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας καὶ ἤρχισεν ἡ διώξις ἡμῶν, ἐκλείσθησαν αὐθαίρετως καὶ ἄνευ τηρήσεως τῶν νομίμων προϋποθέσεων οἱ ἱεροὶ ἡμῶν Ναοί, οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ ἱερεῖς μας ἐφυλάκιζοντο καὶ ἀπεσχισματίζοντο καὶ ἡμεῖς κατεδιωκόμεθα. Ἡ ὥς ἄνω ὑπ' ἀριθμ. 45)1951 Ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἐκρίθη κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τὸ Ἀνώτατον Διοικητικὸν Δικαστήριον (Συμβούλιον Ἐπικρατείας) ὅτι δὲν ἔχει ἐκτελεστικὸν χαρακτήρα, καὶ ὅτι ἀπλῶς ἀποτελεῖ προγραμματικὴν ἐπαγγελίαν τῆς τότε Κυβερνήσεως (Σ.Ε. 1056)1952). Τοιοῦτον λοιπὸν θεωρητικὸν χαρακτήρα ἔχουσα ἡ ἐν λόγω πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου δὲν ἔθιξε τὸ ὑφιστάμενον καθεστὼς τῶν Νόμων 4567)1930, 2200)1940 καὶ Ν.Δ. 586)1941 περὶ ἀνεγέρσεως καὶ λειτουργίας τῶν ἱερῶν ἡμῶν Ναῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ὡς στρατιώτης εἰς τὸν Πανηγυρικὸν ἑορτασμόν τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ὁποίας εἰμὶ πιστὸς ὅπως δίδει ἐπολέμησα ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τυγχάνω καὶ ἀνάπηρος. Πρὸς τοῦτοις γνωρίζω, ὅτι μετ' ἐμοῦ εἶναι καὶ 6 χιλ. μέλη πολεμιστῶν τοῦ Συνδέσμου μας, ἔτοιμα εἰς τὸ πλευρόν σας νὰ θυσιασθοῦν ἄλλην μιαν φορὰν χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μετὰ τιμῆς
Ἐντολῇ τοῦ Δ. Συμβουλίου
Ὁ Διοικητὴς
Γ. Γεωργίου

Ὁμιλία Θεολόγου μας.

Εἰς τὴν φιλολογικὴν αἴθουσαν «Παρθενώ» τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ βράδυ, καὶ μετὰ τὴν ἑορτήν μας εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Ἑμπορευμάτων, ὁμιλήσας ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου ὁ Θεολόγος μας κ. Σταῦρος Καραμήτσος. Τὴν διάλεξιν διοργάνωσαν ὁ «Ἑλληνικὸς Σύνδεσμος τοῦ Παναγίου Τάφου», πρὸς λόγους δὲ ὁ ἐξαιρετικὸς ἐπιστήμων κ. Γεώργ. Παπαγιαννόπουλος, ἀναφερθεὶς εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῶν προσκυνημάτων τοῦ Παναγίου Τάφου. Ἡ δὲ ὁμιλία τοῦ κ. Καραμήτσου ὑπῆρξε βαθυστοχάστως καὶ ἀνεπείρητος εἰς τὰ κατεργασμένα σημεῖα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῆς ἐν Ντεντρούτ Κοινότητός μας «Ἁγίου Σπυρίδων».

Τὸ δραστήριον ἐν Ἀμερικῇ Παράρτημά μας ἐξακολουθεῖ τὴν πολύτιμον δυνάμιν του, ἀποβαλὼν Φάρος Ὁρθοδοξίας διὰ τὸν ἑλληνισμόν τῆς Ἀμερικῆς. Ταχυδρομικῶς μᾶς ἀπεστάλησαν τὰ κάτωθι :

Ἀρχαιρεσίαι.

Εἰς τὴν Κοινότητα «Ἁγίου Σπυρίδων» τῆς πόλεως μας, διεξήχθησαν ἐκλογαὶ διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, κατὰ τὰς ὁποίας ἐξελέγησαν οἱ κατωτέρω γνωστοὶ διὰ τὴν ἐνεργητικότητά καὶ τὴν δραστηρίαν των, οἵτινες μετὰ τὰ προσόντα τὸν ἐνδιαφέρουν ὅλους διὰ τὴν μεγαλυτέραν ταύτης πρόοδον. Εἶναι αὐτοὶ οἱ κ.κ. Παναγ. Λάζαρης, Πρόεδρος, Κ. Λαγανόπουλος, Ἀντιπρόεδρος, Β. Ἀποστολόπουλος, Γεράσιμος, Γ. Ἀθανασιάδης, Γεωργ. Σπυρίδων, Γεωργ. Βαρβάτης, Ἀλέξ. Ἀλεξάνδρου, Γ. Σταματάκης, Α. Γκούτης κ. Ι. Σαραντάκης. Ἐξελεγκτικὴ Ἑπιτροπὴ : Παναγ. Λόντος, Ἰωάν. Μαργαντωνάκης καὶ Βασίλειος Δέδες.

Εὐτυχεῖς γάμοι.

Ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ καὶ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ὑπὸ τοῦ Αἰδίου, κ. Μ. Καρλούτσου, ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Κώστη ἀγαπητοῦ υἱοῦ τῆς κας Ἐλισάβετ Κώστη μετὰ τῆς συμπαραστατικῆς Λυδίας STEMBERG.

Τοὺς νυμφικοὺς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ κ. Ἰωάννης Πέτρου, τοὺς εὐχόμεθα ζωὴν εὐτυχομένην.

Βαπτίσεις.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 20ην τρέχοντος, ὁ κ. Παναγιώτης Λάζαρης προοδευτικὸς Πρόεδρος τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἀνεδέξατο ἐκ τῆς ἱερᾶς κολλημένης τῆς χαριτωμένης ἀγοράς τοῦ κ. Βδοσάδου καὶ κας Αἰκατερίνης Μπίτσινα, χαρίσας αὐτῷ τὸ ὄνομα Γεώργιος. Τὸ μυστήριον ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου τῆς Κοινότητός μας Αἰδ. κ. Μ. Καρλούτσου.

Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίναμεν τὸν κ. Ἰωάν. Λάζαρη, κ. Νικόλ. Κόλλιν, κ. Σαραντὸν Λάζαρη, κ.κ. Ἰωάννην καὶ Παναγιώτην Δροσινόν, πάντες οἰκογενειακῶς καὶ πολλοὺς ἄλλους.